

Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν
 Αἴολος Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 πλωτῆ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δέ τέ μιν πέρι τείχος
 χάλκεον ἄρρηκτον, λισσῆ δ' ἀναδέδρομε πέτρη.
 τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν, 5
 ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἠβώοντες.
 ἔνθ' ὃ γε θυγατέρας πόρην υἰάσιν εἶναι ἀκοίτις.
 οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλω καὶ μητέρι κεδνῆ
 δαίνυνται· παρὰ δέ σφιν ὄνειάτα μυρία κεῖται,
 κνισῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῆ,
 10 ἤματα· νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν
 εὐδουσ' ἔν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖσι λέχεσσι.
 καὶ μὲν τῶν ἰκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλά.
 μῆνα δὲ πάντα φίλει με καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,
 15 Ἴλιον Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν·
 καὶ μὲν ἐγὼ τῶ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼν ὁδὸν ἤτεον ἠδ' ἐκέλευον
 πεμπέμεν, οὐδέ τι κείνος ἀνήνατο, τεῦχε δὲ πομπήν.
 δῶκε δέ μ' ἐκδείρας ἀσκὸν βοδὸς ἐννεώροιο,
 20 ἔνθα δὲ βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα·
 κείνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
 ἠμὲν παυέμεναι ἠδ' ὀρνύμεν ὄν κ' ἐθέλῃσι.
 νῆτ' δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαιινῇ
 ἀργυρέῃ, ἵνα μή τι παραπνεύσει ὀλίγον περ·
 25 αὐτὰρ ἐμοὶ πνοιὴν ζεφύρου προέηκεν ἄῆναι,
 ὄφρα φέροι νηᾶς τε καὶ αὐτούς· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίησιν.
 Ἐννημαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ,
 τῇ δεκάτῃ δ' ἤδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα,

Στη νήσο Αἰολίη· εκεί ο Αἴολος κατοικούσε,
 ο γιός του Ἴππότη, στους ἀθάνατους θεούς ἀγαπητός,
 (στ. 1-76) καὶ αὐτὴ νησί πλωτό· παντοῦ γύρω σ' αὐτὴν χάλκινο
 τείχος ἀρρηκτο, καὶ βράχοι κατακόρυφοι ἀνάδρομοι.
 Σ' αὐτὸν δώδεκα παιδιὰ τοῦ ἔχουν γεννηθεῖ μέσα στ' ἀνάκτορα, 5
 ἕξι ἀπὸ τῆ μίᾳ θυγατέρες καὶ ἕξι γιοὶ πάνω στὴν ἠβή τους.
 Εκεί αὐτὸς τους γιους στὶς θυγατέρες ἔδωσε γιὰ νὰ τους εἶναι σύζυγοι.
 Οἱ ὁποῖοι πλάι στὸν ἀγαπητὸ πατέρα καὶ στὴ σεβάσμια μητέρα συνεχῶς
 τρώνε καὶ χαίρονται· ἀπειρα φαγητὰ στὸς ἴδιους βρίσκονται.
 10 Μυρίζε ἀπὸ τὴ τσίχνα τὸ ἀνάκτορο καὶ ἀπὸ τραγούδια τριγύρω ἀντηχεῖ
 ὅλες τὶς μέρες· τὶς νύκτες πάλι πλάι στὶς σεμνὲς συζύγους τους
 κοιμούνται σὲ τάπητες καὶ πολυτρύπητα κρεβάτια.
 Σ' αὐτῶν λοιπὸν τὴν πόλιν φτάσαμε καὶ τὰ ωραῖα ἀνάκτορα.
 Μῆνα ολόκληρο με φίλευε καὶ γιὰ τὸ κάθε τι ρωτοῦσε,
 15 τὸ Ἴλιο, τὰ πλοῖα τῶν Ἀργείων, τῶν Ἀχαιῶν τὸ νόστο·
 καὶ ἐγὼ σ' αὐτὸν τὰ πάντα καταπὼς ἔπρεπε ἀνιστόρησα.
 Ὅταν λοιπὸν καὶ ἐγὼ δρόμο ζητούσα καὶ νὰ κατευδῶναι
 πρότρεπα, καθόλου ἐκεῖνος δὲν ἀρνήθηκε, ἀλλὰ ετοίμασε πομπή.
 Μου ἔδωσε ἀσκό ἐννιάχρονου βοδίου που εἶχε γδάρει,
 20 μες στὸν ὁποῖο γερά τῶν δυνατῶν ἀνέμων ἔδεσε τοὺς δρόμους·
 γιὰτὶ ἐκεῖνον ταμίᾳ τῶν ἀνέμων ἔκανε ὁ Κρονίων,
 νὰ παύει καὶ νὰ ξεσηκώνει ὅποιον ὁ ἴδιος θέλει.
 Γερά τὸν ἔδεσε στὸ κοῖλο μέσα πλοῖο με ἀπαστράπτουσα κλωστή
 ἀσημένια, πνοή νὰ μὴν ξεφεύγει οὔτε καὶ λίγο·
 25 πίσω μου πάλι αὐρὰ Ζεφύρου ἔστειλε νὰ πνέει,
 τὰ πλοῖα καὶ ἐμὰς νὰ οδηγεῖ· δὲν ἐμελλε ὠστόσο (τὸ ἔργο αὐτό)
 νὰ ολοκληρώσει· γιὰτὶ ἀπὸ δική μας ἀφροσύνη ἀφανισθήκαμε.
 Ἐννέα λοιπὸν μέρες νύκτα καὶ μέρα πλέαμε συνεχῶς,
 καὶ τὴ δεκάτῃ ἤδη φάνηκε στὸν ὀρίζοντα ἡ πατρικὴ μας γῆ.